

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **E.D.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2025 č. j. OAM-1234/BA-BA01-BA03-Z-
2025, o zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 17. 2. 2026. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, konkrétně podmínka, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a dále podmínka, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovanému vytkl, že nedostatečně přihlédl ke skutečnosti, že existují důvody, pro které je jasně zřetelné, že má v úmyslu respektovat uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, která by tak v jeho případě byla zcela účinná. Namítal, že rozhodnutí žalovaného vykazuje známky zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení. Uvedl, že po celou dobu spolupracuje, žalovanému sdělil své jméno a příjmení, datum a místo narození, místo trvalého pobytu, státní příslušnost. Navíc nekladl při svém zadržení žádný odpor, na kladené otázky při pohovoru odpovídal pravdivě a celkově žalovanému během celého řízení v rámci svých možností poskytoval součinnost. Pokud tedy žalovaný tak lpí na nezákonném vstupu a pobytu na území České republiky, pak by obdobným způsobem měl zohlednit také skutečnost, že v dobré víře se žalovaným plně spolupracoval. To však žalovaný neučinil.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46 odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 27. 10. 2025 č. j. KRPU-196479-29/ČJ-2025-040022-SV-ZZ byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 10. 2025. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 25. 10. 2025 byl kontrolován hlídkou policie na bývalém hraničním přechodu Petrovice poté, co mu byl odepřen vstup na území Německa. Žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti. Z informace o vrácení cizince vyplývá, že byl kontrolován hlídkou německé policie 25. 10. 2025. Německé policii ke kontrole předložil padělek tureckého průkazu člena posádky lodi a kopii turecké ID karty. Lustrací žalobce v informačních systémech Policie České republiky bylo zjištěno, že mu nebylo vydáno platné oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území České republiky nebo členských států Evropské Unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Dne 26. 10. 2025 pod č. j. KRPU-1196479-17/ČJ-2025-040022-SV-ZZ bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a

Švýcarské konfederace. V průběhu správního řízení byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení dne 26. 10. 2025, z něhož se podává, že žalobce sdělil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti. Vypověděl, že z Turecka vycestoval 19. 10. 2025 schován v návěsu kamionu. Vystoupil v Rumunsku a následujícího dne si koupil jízdenku na Flix Bus a odjel do Maďarska, pak do Prahy a dále do Německa, kde byl zadržen německou policií. Uvedl, že převaděče sehnal v Turecku a zaplatil jim 100 000 tureckých lir. Doplnil, že jel do Berlína, odkud chtěl následně odcestovat do Holandska, aby tam mohl pracovat na lodi a zároveň měl v úmyslu v Holandsku požádat o azyl. Na dotaz, kde má cestovní doklad, odpověděl, že ho někde ztratil. Na území České republiky ani EU nemá žádné rodinné vazby, nemá zde žádný majetek, nikde nežádal o mezinárodní ochranu. Poprvé tak chtěl učinit až v Holandsku. V Rumunsku o azyl nežádal, protože tam dle jeho slov nemají rádi cizince. Má dostatek peněz na vycestování, nemá ale prostředky na zajištění ubytování ani na složení finanční kauce.

5. Dne 31. 10. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody.
6. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 11. 2025 č. j. OAM-1234/BA-BA01-BA03-Z-2025 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 17. 2. 2026.
7. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Co se týká žalobní námitky ohledně posouzení otázky zákonnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, soud konstatuje, že s ohledem na výše citované ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany jsou-li splněny následující podmínky: 1) žádost o

mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, 3) cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve a 4) zvláštní opatření nelze účinně uplatnit.

12. Pokud jde o důvody vedoucí k domněnce o podání žádosti o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016-48 uvedl, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Připomněl, že § 46a a § 47 zákona o azylu přitom umožňují zajištění cizinců i po podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. Smyslem zajištění cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, je tedy zabránění tomu, aby podáním žádosti o mezinárodní ochranu cizinec dosáhl automatického propuštění, jsou-li dány důvodné obavy se domnívat, že účelem jeho žádosti bylo pouhé zabránění jeho navrácení do země původu. Lze tedy konstatovat, že zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožňují vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy), aniž by tím byl předjímán výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Závěry o tom, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové, pak musí vyplývat z objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince, tj. z jeho pobytové historie, předchozího postupu, žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska časové posloupnosti apod.
13. Krajský soud zastává názor, že v projednávaném případě bylo z postupu žalobce evidentní, že obavy z účelovosti jeho žádosti měly základ v objektivních okolnostech, a to v jeho předchozím postupu. Žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu, přičemž předtím rovněž nelegálně vstoupil i do dalších zemí Schengenského prostoru, přes které přejížděl při své cestě do České republiky. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem. Teprve po zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, za účelem realizace správního vyhoštění, přičemž řízení ve věci správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., bylo zahájeno 26. 10. 2025, kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení správního řízení, podal v zařízení pro zajištění cizinců dne 31. 10. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. V jejím dřívějším podání, měl-li žalobce skutečně obavy ze svého návratu do země původu, nic mu nebránilo, aby žádost o mezinárodní ochranu podal v zemích, jimiž předtím projížděl. I dle názoru soudu tvrzení žalobce, že v Rumunsku nepožádal o mezinárodní ochranu, protože tam dle jeho názoru nemají rádi cizince, je absurdní, neboť v případě palčivé potřeby mezinárodní ochrany by cizinec k tomuto kroku přistoupil bezprostředně

poté, co by se mu tato příležitost naskytla, bez ohledu na domnělý, ničím nepotvrzený postoj obyvatel v daném státě. Žalobce v České republice nemá nikde nahlášenou adresu, přes Českou republiku pouze projížděl do Nizozemska, které bylo jeho cílovou zemí. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Soud souhlasí s žalovaným, že z jednání žalobce je zcela zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v České republice nikdy neučinil. Všechny tyto objektivní okolnosti dle krajského soudu zcela jednoznačně odůvodňovaly postup žalovaného, který správně vyhodnotil existenci obav podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

14. Krajský soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Ani soud nemá pochyb o tom, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné. V případě žalobce existuje oprávněná obava, že by se následně, po případném neudělení mezinárodní ochrany, výkonu správního vyhoštění vyhýbal. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu, když nelegálně vstoupil do několika zemí Schengenského prostoru, přes které přejížděl při své cestě do České republiky a jeho cílovou zemí bylo Nizozemsko, na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu, ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zadržení Policií České republiky a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky, resp. první země Schengenského prostoru, měl nepochybně možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v České republice neučinil. Propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a vskutku nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné. Před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje.
15. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno.
16. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

17. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. listopadu 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně